

Derfor er udgangspunktet, at et nej den 28. september fortsætter den situation, vi kender i dag. Vi fortsætter altså situationen, hvor vi er knyttet til euroen, men hvor vi jo har en aftale, som kan opsiges af Danmark, hvis Danmark på et tidspunkt måtte ønske det.

Og nu har der så været en diskussion af, om det er helt fantastisk foruroligende at sige, at det kan man så måske diskutere om 5, 10, 20 år, hvis det måtte være nødvendigt, hvis vi ønsker at udnytte den handlefrihed, vi jo dermed har.

Må jeg bare lige kort henlede opmærksomheden på, at det jo ikke er noget, kun Dansk Folkeparti eller andre går rundt og siger at man bør kunne diskutere på et tidspunkt. Det er noget, som de økonomiske vismænd faktisk selv her i foråret i deres rapport gav bolden op til en diskussion om. Der står på side 7 i vismandsrapporten:

»Hvis det viser sig ikke at være muligt« – og så skriver de – »eller ønskeligt at opretholde fastkurspolitikken over for ØMU'en, er et alternativt at overgå til en inflationsmålsætning i lighed med bl.a. Storbritannien og Sverige. Det ville medføre, at Danmarks Nationalbank skal styre den danske prisudvikling direkte i stedet for at styre valutakursen.«

Der er mange interessante citater fra vismandsrapporten.

Men er det virkelig så kriminelt, at der er nogle, der siger, at den handlefrihed, vi har i, at vi kan opsiges ERM II-aftalen, hvis det måtte være ønskeligt for Danmark, kan diskuteres? Holdningen i Dansk Folkeparti er så, at det skal vi ikke. Der er på nuværende tidspunkt ikke noget, der begrundes, at vi skulle gøre det. Men er det det samme som at sige, at den diskussion villvære irrelevant om 10-15 år?

Det er altså en stor beslutning på én dag, den 28. september, at ville fjerne Danmarks handlefrihed på det her punkt i generationer fremover.

Så hører vi ofte, at hvis vi stemmer nej, står vi helt alene, så er vi uden for det hele – stakkels Danmark! Jamen helt ærligt, det burde være klart for enhver, at euroen er et tigerspring frem mod mere integration, euroen er en banebryder for mere union.

Hvis man er tilhænger af mere union og tilhænger af, at man politisk integrerer sig mere og mere i Unionen, jamen så er euroen et glimrende skridt for det, og så skal man selvfølgelig stemme ja. Men hvis man er modstander af en stigende integration, er modstander af, at stadig flere beslutninger flyttes til Bruxelles, ja og så

Frankfurt, når det drejer sig om Den Europæiske Centralbank, skal man selvfølgelig stemme nej.

Og selvfølgelig er der sammenhæng mellem euroen og så nogle af de forslag, der kommer i Nicetraktatforhandlingerne for øjeblikket, hvor eurolande presser på for at få en stærkere koordination omkring den økonomiske politik, fordi det er en naturlov for en valutaunion, der skal være en succes, at den har nogle fælles redskaber.

Det er, som om en del af ja-partierne forsøger at fornægte den virkelighed og give indtryk af, at vi sagtens kan sige ja til euroen og så i øvrigt glemme alt om den videreudvikling, som vi andre altså ser nødvendigvis må komme med euroen.

Vi skal også huske på, at Sverige og Storbritannien, som er EU-lande, i dag står sammen med Danmark uden for euroen og har deres egen nationale valuta. Vi har hørt den svenske statsminister gøre det klart, at et dansk nej i meget høj grad vil påvirke opinionen i Sverige, altså underforstået: Stemmer vi nej, så er der meget stor chance for, at svenskerne også gør det, altså holder sig udenfor. Det samme gør Storbritannien. Jeg tror, det er lysende klart for enhver, at næsten uanset hvad Danmark siger, så står Storbritannien udenfor.

Jamen er det ikke herligt? Så kan vi være med til at skabe en diskussion om et fleksibelt Europa, hvor det ikke handler om, at man presser alle lande ind i en bestemt skabelon, centraliserer beslutningerne og bagefter ønsker ensretning i Europa. Vi kan bruge et nej i Danmark som banebryder for en fornyet diskussion om fleksibilitet, men nu ikke bare som en diskussion om fleksibilitet, der går i retning af, hvor hurtigt nogen kan nå en europæisk forbundsstat, og hvornår de andre lande så kan det på et senere tidspunkt, men hvor man reelt respekterer, at landene har forskellige ønsker til samarbejdet.

Nogle lande ønsker et meget, meget tæt forenet, integreret unionssamarbejde, som efter min bedste overbevisning har karakter af en forbundsstat, mens andre lande, herunder Danmark, Sverige, Storbritannien, muligvis Norge, hvis man fik sådan en fleksibel model, ville være tilhængere af et samarbejde specielt koncentreret om handel, miljø og andre ting, men ville undgå størstedelen af den politiske overbygning.